

Chodoviny

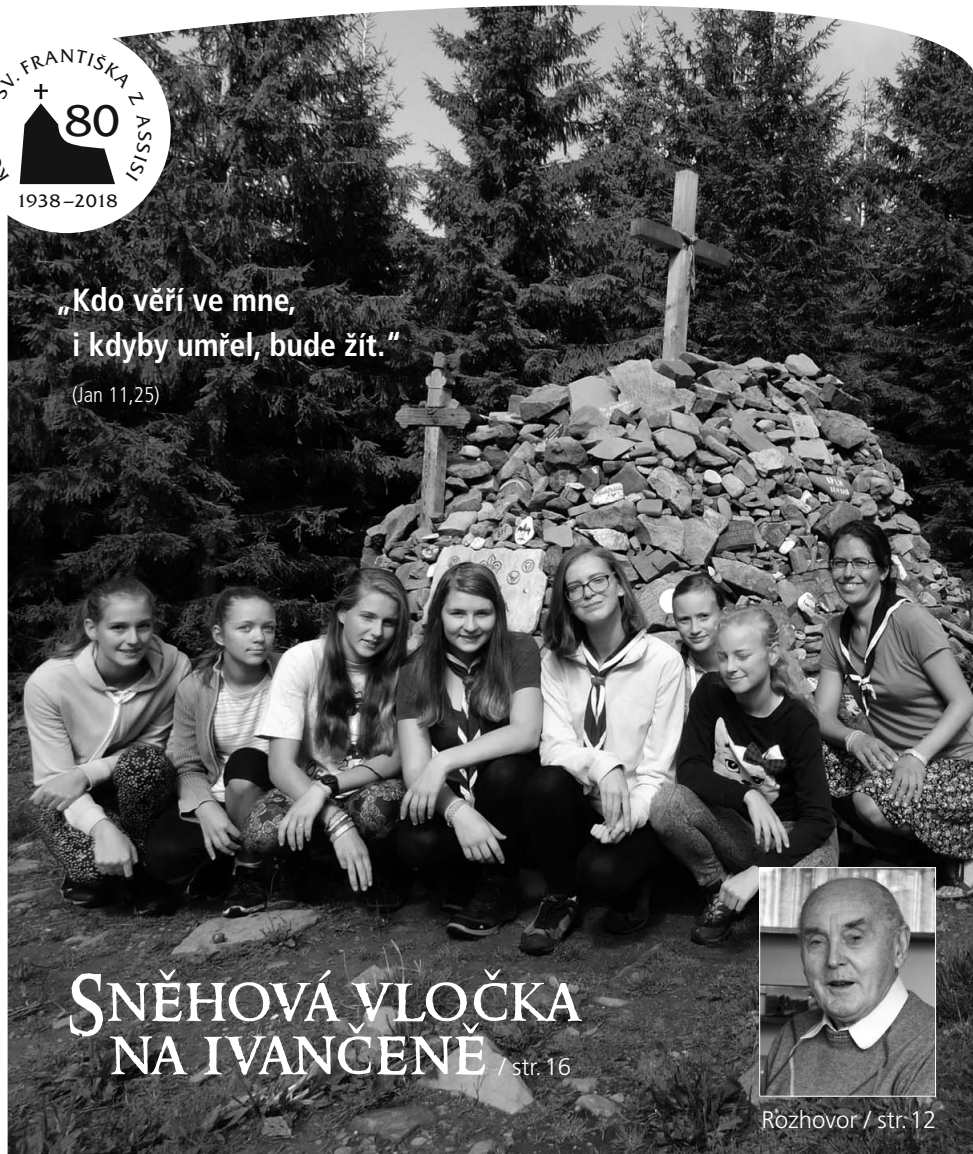
ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L.P. 2018

11

*„Kdo věří ve mne,
i kdyby umřel, bude žít.“*

(Jan 11,25)

**SNĚHOVÁ VLOČKA
NA IVANČENĚ** / str. 16

Rozhovor / str. 12

23. 9. / **KAPUCÍNI & STANLEY** / koncert slovenské františkánské kapely

20. 10. / **DOBRODEN** / úklid v okolí kostela a KCMT

SLOVO REDAKCE

Milí čtenáři a přátelé Fchodovin, v měsíci listopadu, hlavně v jeho začátku, více myslíme na své blízké, kteří již prošli bránou smrti. Určitě nás napadají myšlenky na naše skonání. Nedávno jsem slyšela jednu hezkou větu, kterou pronesl onkologicky nemocný pán, když mu kdosi popřál, ať to dobře dopadne, odpověděl: „Dopadne to vždycky dobře, jen je otázka, na kterém budu břehu.“

V sobotu 20. října jsem byla na Národním setkání hnutí Modlitby matek v Pardubicích. Mimo jiné tam říkala svědkyně maminka, které před rokem touto dobou tragicky zemřel pětiletý synek (má ještě další děti). Kdo to nezažil, tak si jen ztěžl umí představit tu bolest a šok spojený s otázkami proč, který prožívali. Vyprávěla, že třetí den jí jeho babička pře-

četla moc hezký úryvek z Písma, který jí pomohl (bylo to ještě před pohřbem).

„Umře-li spravedlivý třeba předčasně, dojde odpočinutí, neboť ctihodné stáří nezáleží v dlouhém věku ani se neměří počtem let. Ty pravé šediny pro člověka je rozumnost a život bez poskvrny je ten pravý dlouhý věk. Protože se líbil Bohu, Bůh jej miloval, a protože žil mezi hříšníky, byl přenesen. Byl vzat, aby špatnost nezměnila jeho smýšlení a lest nesvedla jeho duši. Neboť kouzlo neřesti zastírá dobro a vír vášně převrací nezkaženou mysl. Kdo se ukázal dokonalým v krátkosti, dosáhl plnosti dlouhého věku. Jeho duše byla milá Hospodinu, a proto pospíšil vyvést ji z prostředí nepravosti.“ (Kniha Moudrosti 4,7-16)

Katka

Výchova ve víře / 2

Velkou výzvou pro nás dospělé, vzhledem k dětem, je žít prakticky to, co vede k cíli lidského života. V současnosti však žijeme v době, ve které víme

opravdu mnoho o vývoji dětí, o vlastní struktuře člověka atd. Výzev je z toho habaděj, až je to k nevydržení a snadno to působí v člověku až úzkost, protože se mi všichni snaží prodat to své jako jistotu. Ale ono to, světe div se, nefunguje. A úzkost v mém životě stále roste. Do toho spousta vlastních nároků zděděných z domova či odjinud. Jenže mezi jedny z nejhorších vychovatelů patří úzkostní vychovatelé. Jsem-li úzkostný vychovatel – rodič, neznamená to nebyť rodič, ale zapracovat na své úzkostnosti, abych byl svobodnější. Naše doba je na to extrémní. To, co napíši, není a nebude úplné. Promiňte, že vám to tedy možná bude znít morbidně, drsně či lacině. Proč žijeme v úzkosti a svírávém strachu?

Máme strach o sebe, o druhé, o děti, ne zdravou bázeň, která se sklání před životem a smrtí i věčností.

Nemáme zdravý pud sebezáchovy, ale agresivní sobectví, které si nebere servítky a ostatní nemilosrdně likviduje, protože se bojí o své teritorium.

Máme přesvědčení, že musíme zachránit sebe i děti před vším a všemi za každou cenu. A to i v případě, že jsme my nebo dítě udělali něco špatně. Místo skvělého léku pokání a důstojného nesení důsledků se stáváme nespravedlivými bojovníky až likvidátory těch, kdo nás na chybu upozornili.

Máme potřebu se zajistit před vším a před každým, ba i před smrtí a Bohem. Přitom to proti mnoha skutečnostem nelze, a tak končíme v sebezníčujícím sevření nebezpečí. A zajištění se i vůči Bohu. Ale vždyť je Láskou samotnou, tak proč se před ním zajišťovat a být před ním sevřený?

Máme pocit svobody, která může vše, a přitom se o ni strachujeme, protože vlastně víme, že vše nemůžeme.

Dokonce i naše někdy namyšlená sebejistota: „Já vím, jak to má být, mám pro to argumenty“ je druhem vlastního sevření a úzkosti, do které pak vhnám své okolí, protože ho nenechám dýchat a náš partner, partnerka, děti to musí sdílet s námi, protože v tom je moje jistota. Oni jsou lékem na moji nejistotu. To je průšvih.

„Nepokojná je moje duše Bože, dokud v tobě nespočine.“

Nebo svírává nezdravá potřeba tohle musím mít, abych byl „in“. Úzkost typická pro dospívání.

Často i naše pasivita (dokonce i na bohoslužbách) je projev naší vnitřní nejistoty, strachu, úzkosti, abych neudělal něco špatně.

A tak bychom mohli pokračovat dál a dál. Pokud my sami nemáme pevný bod v absolutnu, budeme vždy žít v úzkosti. Čím víc budeme zakotveni v Boží jistotě, tím víc nás nebudou svírat úzkosti tohoto světa, i když ta nebezpečí budou trvat, ba dokonce se možná budou stupňovat. Děti svou nezakotveností zaháníme buď do nezdravého sevření našich myšlek, našich úzkostí a ony jsou čím dál více sevřené, nemocné, nevztahové, protože vše je nebezpečné. Nebo je také uvádíme do moderního postoje, vše se mi musí podřídit, jistota jsem já, či ještě do lecčeho jiného. Zkusme se znovu opřít o pravou jistotu. Pustíme do toho našeho fungování pravý postoj, že ne vše v tomto světě je jisté. Zkusme místo falešného postoje „mám vše pod kontrolou a nic mne nemůže překvapit“ nebo „malého dvorku a dlouhého biče příkazů a zákazů“, ve které vkládám svou naději jako ve spasitele nebo místo naprosto mylného postoje „jsem pupek světa a nic a nikoho nepotřebuji“ hledat pro sebe i pro svoje blízké to jediné opravdové. Pravou svobodu, pravdu, spravedlnost, lásku, pokání, naději, odpuštění, víru, přátelství a vědomí, že potřebuji Boží pomoc proti zlu hříchu a jeho důsledkům, kterým je utrpení, nemoc a smrt.

Nejdůležitější zbraní proti úzkosti, je naše zakotvení v Bohu. Jsme Bohem zdravě nekonečně milovanými syny a dcerami, na které se těší. On není tím, kdo plodí úzkost. Naopak velký pokoj je darem Božího Ducha. Proto jeden světec napsal nádhernou větu: „Nepokojná je moje duše Bože, dokud v tobě nespočine.“

P. Michael

BLAHO/ SLAVENÍ...

1. a 2. listopad a vůbec celý tento měsíc je pro nás křesťany měsícem vděčnosti a naděje. Rozsvěcujeme světylka na hrobech svých drahých, nosíme jim květiny, už ve staré češtině se jim říkalo něžným slovem „Dušičky“. Vyjadřujeme tím, že k nim máme vztah, myslíme na ně, jsme jim vděční, toužíme po shledání s nimi.

Ale není to jen prázdná naděje? Mohlo by se to tak zdát. Smrtí je všemu konec, řeknou mnozí lidé, náš život se propadne v temnotu, rozplyne se v nic. A přece můžeme v různých situacích lidského života aspoň trochu tušit, že to není nesmysl. Když někdo miluje a vydá se za druhého člověka, když slouží, když přes všechna zklamání usiluje o dobro, když i s nasazením života nepřestane konat svou povinnost... V takových případech člověk už dělá něco, co neztrácí svou hodnotu, co nezničí smrt.

Ale Bůh sám přichází na pomoc naší slabosti a Kristus nám zvěstuje velikou naději: **„Já jsem vzkříšení a život...“** Smrt nemá poslední slovo. Je to jen konec pozemské podoby. **Světlo věčné** – to je Bůh sám, jeho láska, dobrota a krása. **Společenství svatých** – vzájemné shledání a spojení kolem Krista.

Tento měsíc, tyto dny, jsou pro nás výzvou k zamyšlení, jak je to s námi, s naší vírou, láskou, jak vůbec žijeme ten náš pozemský život.

Připomeňme si jednotlivá blahoslavenství v podání Matoušova evangelia (5,3-12). Jak krásně nám je vysvětluje ve své exhortaci papež František. **„Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.“**

Bohatý člověk se běžně cítí v bezpečí díky svému bohatství a domnívá se, že když je toto bohatství v ohrožení, rozpadá se mu veškerý smysl pozemského života. Ježíš nám o tom říká v podobenství o pošetilém boháči: o tomto člověku, který si je jistý sám sebou, mluví jako o hlupákovi, protože nepomyslel, že ještě téhož dne může zemřít (Lk 12,16-21). Bohatství člověku nedá žádnou jistotu, možná,

že jen krátký okamžik, na krátkou chvíli. Ježíš nás volá, abychom sdíleli život s těmi nejpotřebnějšími, volá nás k životu, jaký vedli apoštolové, ale také k tomu, aby se náš život připodobňoval jeho životu. (Pořadí druhého a třetího blahoslavenství se v různých textových tradicích liší.)

„Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“

Papež František říká: To jsou silná slova v tomto světě, který je od počátku nepřátelským místem, v němž se všude bojuje, kde je na všech stranách nenávisť, kde druhé ustavičně klasifikujeme podle jejich idejí, zvyků, a dokonce podle jejich způsobu mluvy a oblékání.

Je to vpravdě království pýchy a samolibosti, v němž si každý myslí, že má právo se vyvyšovat nad druhé. Ale i když se to zdá nemožné, Ježíš nabízí jiný styl: vlídnost, mírnost. Tak žil se svými učedníky a my to můžeme vidět při jeho vstupu do Jeruzaléma:

„Hle, tvůj král k tobě přichází pokorný, sedí na oslu, na oslátku, mláděti soumara“ (Mt 21,5). Ježíš nám také říká: **„Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem a naleznete pro své duše odpočinek.“** (Mt 11,29)

Jestliže žijeme v neklidu, namyšlení vůči druhým, skončíme unavení a vyčerpaní. Ale když se díváme na jejich meze a chyby s jemností a tichostí, bez pocitu nadřazenosti, můžeme jim pomoci a ušetříme si plýtvání energie na zbytečné nářky. Pro svatou Terezii z Lisieux „dokonalá láska spočívá v tom, že snášíme chyby druhých, že se nedíváme jejich slabostem.“ Pavel uvádí vlídnost mezi plody Ducha svatého (Gal 5,23). Pavel učí, že když nás někdy zneklidňuje zlé chování bratra, máme ho napravit, ale **„v duchu mírnosti“** (Gal 6,1) a připomíná: **„Jen si dávej pozor každý sám na sebe, aby ses nedostal do pokušení“** (tamtéž). Také když bráníme svou víru a přesvědčení, musíme to dělat s mírností (1 Petr 3,16): **„vlídně“** je třeba jednat dokonce i s odpůrci (2 Tim 2,25).

V církvi jsme mnohokrát chybovali, protože jsme se neřídili touto výzvou Božího slova.

„Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“ Papež František zdůrazňuje: svět nám nabízí opak: potěšení, užívání si, zábavu, rozptýlení. Svět nám říká, že právě v tom spočívá dobrý život. Svět nechce plakat; raději bolestné okolnosti ignoruje, odmítá je a skrývá. Lidé vynakládají mnoho energie, aby unikli ze situací, v nichž se projevuje utrpení,

v domnění, že je možno zastírat realitu, ve které ale nikdy nebude chybět kříž.

Člověk, který vidí věci tak, jak skutečně jsou a který se nechává proniknout bolestí a ve svém srdci pláče, je schopen dosáhnout hloubky života a být vpravdě šťastný. (Od patristických dob si církev váží daru slz, jak je zřejmé také z krásné modlitby: **„Všemohoucí a svrchovaně mírný Bože, ty jsi žíznicímu lidu otevřel ve skále pramen živé vody. Vyved' z tvrdosti našeho srdce slzy pokání, abychom mohli plakat nad svými hříchy a zasloužili si tak pro tvé milosrdenství jejich odpuštění“**). Takový člověk je potěšen útěchou, kterou nabízí Ježíš, a ne takovou, kterou nabízí tento svět. Takový člověk zjišťuje, že smysl života je v pomáhání druhému v jeho bolesti, v jeho trápení.

„Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“

Papež František v exhortaci vysvětluje: Hlad a žízeň jsou velmi silné zkušenosti, protože odpovídají základním potřebám a jsou vázány na instinkt přežití. Spravedlnost, které učí Ježíš, ale není ta, kterou hledá svět, která je často pošpiněná nízkými zájmy a z jedné či druhé strany je vystavena manipulaci. Skutečnost nám ukazuje, jak snadno se člověk stane součástí gangu korupčníků, jak se namočí do každodenní politiky ve stylu „dávám, abych dostal“, v níž všechno je jen obchod. A kolik lidí trpí nespravedlností, kolik jich jen bezmocně hledí, jak si druzí jdou na ruku, když se krájí koláč života. Někteří odstupují z boje za pravou spravedlnost a raději se přidávají na stranu vítěze. To nemá nic společného s hladem a žízní po spravedlnosti, kterou Ježíš oslavuje. **„Hleďte spravedlnost, pomozte utlačovanému, sirotku pomozte k právu, zastáňte se vdovy.“** (Iz 1,17)

„Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“

Milosrdenství má dvě hlediska: dávat, pomáhat, sloužit druhým, ale také odpouštět, mít pochopení. Matouš to shrnuje ve zlatém pravidlu: **„Co chcete, aby lidé dělali vám, to všechno vy dělejte jim“** (Mt 7,12). U Lukáše je zmínka: **„Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesuďte a nebudete souzeni, nezavrhujte, a nebudete zavrženi. Odpouštějte a bude vám odpuštěno. Dávejte a dostanete“** Lk 6,36-38). A poté Lukáš dodává něco, co bychom neměli přehlédnout: **„Neboť jakou mírou měříte, takovou se**

naměří zase vám“ (tamtéž). Míra, jakou užíváme k odpuštění, bude použita k odpuštění i nám. Míra, kterou používáme k dávání, bude použita v nebi i pro naši odměnu. Ježíš neříká: „blahoslavení, kdo plánují pomstu“, ale blahoslaví ty, kdo odpouštějí a dělají to **„sedmdesátkrát sedmkrát“** (Mt 18,22). Možná, že i pro nás platí: **„Neměl ses i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?“** (Mt 18,33) Určité důležitá otázka k zamyšlení.

„Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“ Nic, co je poskvrněno falešností, nemá před Pánem skutečnou hodnotu. Otec, který „vidí i to, co je skryté“ (Mt 6,6), pozná, co není očistěné, totiž, co není upřímné, ale jen slupka a vnější zdání a stejně tak Syn ví to, „co je v člověku“ (Jan 2,25). Srdce, které miluje Boha a bližního (Mt 22,36-40), a to doopravdy a ne jen slovy, je srdce čisté, to může vidět Boha.

„Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.“ Jak často vzniká mezi lidmi nepohoda, nenávisť, pomluvy... Například, když o někom něco slyším a jdu za někým dalším a řeknu mu to. Třeba to trochu zveličím, a pak to šířím dál.

A zdá se, že čím víc se mi podaří dotyčného poškodit, tím víc mě to uspokojí. Svět pomluv, tvořený lidmi, kteří rádi kritizují a ničí, nevybuduje pokoj. Tito lidé jsou nepřáteli pokoje a v žádném případě nejsou blahoslavení. Urážení a pomluvy jsou jako teroristický čin: hozená bomba... Tvůrci pokoje jsou pramenem míru, budují ve společnosti pokoj a přátelství.

„Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.“

Chceme-li žít opravdově podle evangelia, nemůžeme očekávat, že všechno kolem nás nám bude příznivě nakloněno, protože se nám často staví do cesty mocenské ambice a světské zájmy. Pronásledování nejsou něčím minulým; zakoušíme je také dnes, a to v kruté podobě jako mnozí uředníci naší doby nebo nenápadným způsobem v podobě pomluv a nepravd. Jindy zase půjde třeba o nějaké posměšky, které se snaží zohyzdit naši víru a vykreslit nás jako směšné lidi. **Přijímat každý den cestu evangelia, přestože nám působí problémy, to je svatost.** Tak o tom píše ve své exhortaci papež František.

Přeji nám všem život Bohu milý.

Váš jáhen Pavel Urban

zprávičky z Farní charity

Naše milovaná klientka paní Růžena bydlela v krčské stráni. Když jsme ji před mnoha lety přijímali do péče, nechtěla o naší pomoci ani slyšet. První informace o naší organizaci zjišťovala její dcera, která bydlí na Moravě. Ta tehdy přijela do Prahy podpořit maminku, která po smrti tatínka zůstala v domečku sama. Chtěla ji ubytovat u nich, ona ale o stěhování nechtěla ani slyšet. Celý život přý žije v Praze, má tu přátele, je zvyklá na město. Postará se o sebe. Dcera si chtěla být jistá, že na maminku někdo bude dávat pozor. Přála si, abychom jí pomohli s nákupy a pokaždé ji zkontrolovali. Náš sociální pracovník tehdy šel paní Růženu navštívit, aby jí nabídl naše služby. Ve dveřích se představil, podal budoucí klientce vizitku a tím celá návštěva skončila. Paní Růženka se rozčílila, že ona žádné katolíky do svého domku nepustí. Byla protestantského vyznání a představa, že přijímá pomoc od katolické charity pro ni byla nepřijatelná. Kolegu vyhodila, ani si nestihl zout boty.

Druhý den ráno přišla k nám do kanceláře její dcera. Omlouvala se a prosila, jestli bychom ji doporučili jinou organizaci. Jenže před patnácti lety nebyl zdaleka takový výběr služeb jako je teď. Diakonie domácí péči na Praze 4 neposkytovala a státní službu paní Růžena také odmítla. Dcera byla nešťastná. Čas jejího návratu domů se blížil a nenašel se nikdo, koho by maminka byla ochotná přijmout.

Nakonec mě napadlo, že bychom se mohli poptat ve sboru, kam paní Růžena každou neděli chodila na bohoslužby. Samozřejmě jsem zjistila, že pana faráře nejen znám, ale dokonce si s ním tykám. Ve sboru jsem měla mnoho známých. Bylo tedy poměrně jednoduché dát hlavy dohromady. Pan farář svou věrnou ovečku navštívil. Vysvětlil jí, jak to s našimi službami je a hlavně, že se v naší organizaci najdou zaměstnanci různých vyznání i bez vyznání. Nakonec paní Růžu umluvil, že to s námi zkusí.

Návštěvy probíhaly nejprve v napjaté atmosféře. Přirozená srdečnost klientky ale brzy

převýšila její nedůvěru. Po několika návštěvách už se zaměstnanci zvesela švitořila a bylo jí úplně jedno, jakého jsou vlastně vyznání. Uplynulo asi pět let a do domku se přistěhoval nový nájemník. Bratr paní Růženky ovdověl a sestra mu nabídl, že budou bydlet spolu. Jejich děti byly proti. Chtěli oba sourozence umístit do lůžkového zařízení. Ti se nedali přesvědčit, navzájem se podpořili a opravdu zůstali bydlet spolu v domečku. My jsme přibrali do péče i pana Josefa, kterému jsme pomáhali s koupáním. Sourozenci byli opravdu neuvěřitelní. Přestože jim bylo skoro devadesát, vymýšleli na sebe podobné skopičiny jako to dělali v dětství. Zlobili se navzájem a popichovali. Ale právě ten návrat do dětství jako by do nich vlil nový elán.

Uběhla další léta a věk se přeci jen začal na paní Růženě a panu Josefovi projevovat. Oběma už bylo přes devadesát. Pána zlobilo srdíčko, dāmu zase klouby. Služby jsme museli přeorganizovat a navštěvovali jsme je každodenně. Jejich děti se znovu pokusily přestěhovat ty dva do domova pro seniory. Jejich návrh byl opět smeten ze stolu. Klientka prohlásila, že ona zemře doma ve své posteli. Dcera paní Růži opět nabízela, že si oba sourozence vezme k sobě. Její děti už měly vlastní rodiny, a tak byly v jejím domku volné pokoje. I to ale sourozenci odmítli. Bránili svůj hrad s neobvyklou energií.

Jenže před věkem nikdo neuteče. Panu Josefovi selhalo srdce a musel být převezen do nemocnice, kde po třech týdnech zemřel. Jeho sestra v té době už nebyla schopná vycházet z domku, nemohla ho tedy ani navštěvovat. Na pohřeb jsme ji vezli na vozíku. Smrt bratra ji zlomila. Humor se vytratil a my při návštěvách nalézali smutnou

staženku schoulenou v bratrově oblíbeném křesle. Její dcera znovu domluvila umístění v domově pro seniory. Tentokrát už paní Růženka neprotestovala. Sbalili jsme jí věci a ona nám řekla, že se do konce týdne přestěhuje. Jenže šly týdny, sbalená taška stála v předsíni a naše klientka stále byla doma. Pokaždé, když pro ni měli přijet, vymyslela další důvod, proč stěhování ještě odložit. Nakonec přijela dcera rozhodnutá maminku přestěhovat.

Paní Růženka se rozloučila s oblíbenými pečovatelnkami a naposledy ulehla do své postele. Dcera ji ráno šla probudit, aby se vypravily na cestu. Když přišla k posteli, zjistila, že se maminka už nikdy neprobudí. My v charitě jsme tiše vzdali Bohu díky, protože paní Růžena měla dlouhý a poženaný život, a nakonec odešla podle svého přání.

Přeji nám barevný listopad.

Eva Černá

ZPRÁVY z KCMT

Milí přátelé,
tento měsíc vás zveme na poslední z programů, kterým oslavíme 80. výročí posvěcení kostela sv. Františka, na divadelní hru amerického dramatika Billa Davise Odvolání. Toto představení v sále KCMT uvede Divadlo v Řeznické. V hlavních rolích uvidíme Miroslava Táborského jako otce Farleyho a Filipa Cíla, který ztvárňuje postavu studenta katolického semináře Marka Dolsona. Nenechte si ujít toto jedinečné představení, které je propracovanou studií charakterů, ale je syceno i odlehčujícími komickými momenty. Hlavním tématem hry je osobní odvaha každého z nás, naše nezávislost a boj za pravdu proti jistotě, pohodlí a jistému životnímu smíření. Vstupenky na tuto hru si můžete předem zakoupit v kanceláři nebo v kavárně. Přední místa v sále budou rezervována všem, kteří si vstupenky zajistili předem.

Listopadové Zastavení u Matky Terezy se bude konat 7. 11., netradičně ve středu v 19.30 po adoraci, a zavítá mezi nás doc. JUDr. Petr Pithart s přednáškou na téma: „100 let Československa a demokracie“.

S blížícím se koncem roku bychom vás chtěli poprosit o finanční podporu činnosti naší farnosti, všech pastoračních, evangelizačních, kulturních, společenských i vzdělávacích aktivit, které jsou na půdě naší farnosti nabízeny jak farníkům, tak široké veřejnosti. Aktivita farnosti jsou na vaší podpoře závislé, stojí na vašich modlitbách, vaší pomoci, dobrých vzájemných vztazích, na vašem zájmu o dění ve farnosti, na vaší účasti na farních programech a na vašich finančních nebo věcných darech.

Finanční dar si můžete odečíst od daňového základu a dostanete od nás pro daňový odpočet potvrzení. Dar můžete předat osobně kněžími nebo v kanceláři nebo nejlépe poslat na účet č. 19-9362170227/0100 (s variabilním symbolem 1111 obecně na aktivity farnosti, 1133 konkrétně pro kostel sv. Františka, 1144 pro KCMT). Prosím, nezapomeňte uvést jméno a adresu, potvrzení budou z kraje příštího roku k dispozici v knižním obchůdku.

Přeji vám barevné podzimní dny, třebaže sychravé, tak plně prožité s Bohem.

Karina Juráková
ředitelka KCMT

M: Během několikadenního pobytu mezi vámi jsem byl nadmíru překvapen radostí, která vyzařovala z vašich sester, které se věnují tomu, co pouhý pozorovatel pokládá na téměř nemožně těžký a strastiplný úkol.

Matka Tereza: Co vás překvapuje, je to, co vytváří ducha naší společnosti: bezpodmínečné vzdání se sebe samotných, milující důvěra a veselost. Musíme být schopné vyzařovat Kristovu radost, hlásat ji našimi činy. Jestliže by sestry byly pouze užitečné, neposkytovaly by lidem žádnou radost, nepřivedly by je blíže k hlasu, který bychom chtěli, aby lidé slyšeli: k hlasu, který je přivádí blíže k Bohu. Chtěli bychom, aby pociťovali, že jsou milováni. Kdybychom k nim přistupovaly se smutnou tváří, obklopyly bychom je ještě větším smutkem.

Malcolm Muggeridge: Matka Tereza z Kalkaty
– Něco krásného pro Boha

V těchto dnech si připomínáme ty, kteří nás předešli tam na druhou stranu. Jaké to tam asi je? Svatý Pavel sice říká: „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1 Kor 2,8), ale na toulkách mezi řádky Bible si naše fantazie může ledacos domyslet...

(Možná bude užitečné si nejprve připomenout, kdo to byli farizeové a saduceové – viz například Mat 22,23nn a 23,13nn, Skutky apoštolů 23nn a další.)

POSLEDNÍ SOUD

„Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, mistr Roubitschek!“

„Á, mistr Kohn, tak oni už také umřeli?“

„No jo, však vědí, Roubitschek, v našem věku se takové věci občas stávají.“ Oba muži se pozdravili a Kohn si přisedl k Roubitschekovi na lavičku u cesty.

„Tak to nám cesta alespoň rychleji uběhne,“ s potěšením konstatoval Roubitschek. „No, vlastně spíš ujde.“

„Což o to, kousek s nimi jít můžu,“ odpověděl Kohn, „ale opravdu jen kousek. Jak asi vědí, jsem saducej, takže na posmrtný život nevěřím.“

„Aha, co se dá dělat, tak alespoň kousek.“ Roubitschek chvíli přemýšlel, něco mu tu nesedělo: „Vlastně mi do toho nic není, Kohn, ale jak mi tedy vysvětlil, že jsou teď tady?“

„No, abych řekl pravdu,“ trochu nejistě odpověděl Kohn, „to mi taky není úplně jasné. Nejspíš nějaká administrativní chyba nebo něco na ten způsob.“

Tohle Kohnovi nebylo moc příjemné, takhle se nechat zaskočit hned na úvod setkání. A tak přemýšlel, jak by to Roubitschekovi vrátil.

„Poslouchají, Roubitschek,“ obrátil po chvíli na kolegu. „A oni v ten posmrtný život opravdu věří?“

„Samozřejmě, jako každý pravověrný farizej.“

„No, je to jejich věc. Ale nějak si to nedovedu představit.“

„A co jako?“

Kohn si chvíli sumíroval myšlenky a pak pokračoval. „Oni byli přece třikrát ženatý, nemýlím-li se.“

„Ale to snad není nic proti zákonu,“ bránil se Roubitschek. „První manželka mi zemřela při narození syna. A co sám chlap s kojencem, že? Tak mi dohazovač domluvil svatbu s jednou mladou vdovou. Shiran, tu přece znali. S ní jsem měl pět dětí, ale předloni zemřela na zápal plic. A co sám chlap takhle na stará kolena, že? Tak jsem se oženil potřetí.“

„No jo. To není nic proti ničemu. Ale co se všemi těmi manželkami budou dělat tam na věčnosti, či jak tomu říkají?“ vítězoslavně se zeptal Kohn.

„Jak to myslíš?“

„Přece tam nebudou žít se všemi třemi najednou. To by bylo cizoložství. To by Hospodin nepřipustil. A jen s jednou taky žít nemůžou, co chudinky ty zbylé dvě? Kdo by se o ně postaral?“

Roubitschek byl zaskočen. „No, snad si s tím Hospodin nějak poradí.“ Ale moc jistě to neznělo.

„No, dělají, jak chtějí. Ale byla moje povinnost je na to upozornit. Aby se pak nedivil.“

A protože Kohna ani Roubitscheka už nenapadlo nic, čím by svůj postoj obhájili, zvedli se a vydali se na další cestu.

Za druhou zatáčkou se Kohn zastavil. „Abych řekl pravdu, mám to Hospodinu trochu za zlé, že mě povolal zrovna teď. Vždyť mi celou dobu tak žehnal. Nemoci se mi vyhýbaly, obchody se dařily, a teď najednou... Ani jsem nestihl dostavět ten nový dům.“

„A to jsem ani nevěděl, že stavěli dům,“ podivil se Roubitschek.

„V centru, poblíž synagogy. Tam na předměstí už to bylo neudržitelné, mezi takové nuzáky přece člověk jako já, nepatří.“

„To mají recht, taky jsem tam pár roků bydlel,“ přisvědčil Roubitschek. „A to mi Hospodin musí potvrdit, že jsem se snažil těm lidem pomáhat. Modlil jsem se na ulici třikrát denně, abych jim ukázal, jak se slouží Hospodinu. Nosil jsem nejširší modlitební řemínky, nejdelší štrápce na šatech a nejzakroucenější pejzy. Všechny jsem poučoval, co se podle zákona musí a nesmí, ale darmo povídat, jako když cizrnu na stěnu házejí.“ Roubitschek se na potvrzení svých slov rozmáchl rukou proti neviditelné stěně.

Kohn cítil, že by také měl něco říci o svých zásluhách. „Jo, jo, já taky plnil zákon vždycky poctivě. Nejmiří na 110 %. Však mně manželka častokrát hubovala, jestli to trochu nepřeháním. Ale já jsem jí říkal: „Podívej, Rachab, Hospodin tě nebude soudit podle toho, jak dobře jsi vařila svému muži či kolik jsi vychovala dětí. To se pokládá za samozřejmost. Hospodina zajímá, jak dodržuješ zákony a nařízení, předepsaná očišťování, omývání nádobí, časy a délky modliteb a tak.““

„A co na to Rachab?“ Roubitschek byl od přírody zvědavý.

„No, nějak to nepochopila, že prý tedy nebude vařit. Že se jde modlit, když je to tak. Nebudu jim lhát, takový půst jsem ještě nezažil. Naštěstí to vydržela jen týden.“

„No jo, když mají doma takovou kuchařku, to se pak půst asi nedá moc držet,“ chápavě, ale zároveň trochu závistivě poznamenal Roubitschek.

„Právě naopak!“ Kohn přimhouřil oči, aby si představil všechny ty dobroty, co jeho žena vařila. „Když Rachab udělá kůzleci na víně nebo upeče datlový nákyp, to se vždycky tak najím, že se druhý den půst drží sám. A tohle se někdy opakovalo i třikrát týdně, to mám u Hospodina určitě zapsané zlatým písmem.“

„To já se, co se týče půstu, striktně držím litery zákona. Ono to s mým žaludkem moc přehánět nejde. Ale desátky, to je něco jiného. Dokonce i z kopru odevzdávám chrámu, co mu patří. I z kopru!“

„I z kopru? A to je jako v zákoně napsané, že se to má?“ trochu zapochyboval Kohn. Bylo mu nepříjemné, že by snad mohl něco opomenout. „To já z kopru neodevzdávám. Však taky, co to je těch pár snítek, co na zahrádce vypěstujeme. Z máty, to jo, ale z kopru?“ Rychle hledal něco, čím tu nepří-

jemnou záležitost zamluvil. „Kohn, oni z máty desátky odevzdávají?“

„Z máty?“ Teď se zase nepříjemně cítil Roubitschek.

„No, my mátu vlastně nepěstujeme.“

„Ale u plotu před zahrádkou jí přece mají spoustu.“

„To jo, ale ta tam vyrostla tak nějak sama. Samozřejmě, že ji trhám, jinak by nám to tam úplně zarostlo. A sem tam i něco prodám. Ale, jak říkám, není to vlastně naše, tak jakýpak desátek.“

Oba naši poutníci byli spokojení. Mohli se někomu pochlubit svými zásluhami a nějaká ta drobná nedokonalost, to přece nestojí za řeč. A tak zase pokračovali v cestě, vzájemně se předhánějící dalšími výkony při plnění zákona.

Postupně ale zpomalovali. Mohli to sice svést na svůj věk, ale pravá příčina byla jinde. Jak se blížili k cíli své cesty, najednou si nebyli úplně jisti, jak moc bude tohle všechno Hospodina vlastně zajímat.

Nebylo to už daleko, za další zatáčkou se objevila nebeská brána s velkým nápisem VĚČNOST. Oba poutníci se zastavili. První se osmělil Roubitschek: „Tak se asi budeme muset rozloučit, Kohn, předpokládám, že oni vzhledem ke své víře v neexistenci posmrtného života dál nepůjdou.“

Roubitschek se otočil, nechal rozpačitého Kohna stát a opatrně zaklepal na bránu. Otevřelo se okno a z něj vykoukl anděl Eleonor.

„A hele, Samuel Kohn a Gedeon Roubitschek, to je hezké, že tak spolu,“ uvítal je Eleonor. „Jen prosím o malé strpení, máme tu teď plno, právě začíná dnešní dopolední soud.“

Roubitschek se slova soud zalekl a byl vlastně rád, že může ještě chvíli zůstat venku. Sedl si na lavičku vedle Kohna, který tak nějak nevěděl, co by vlastně měl udělat, a tak si znovu pro jistotu opakoval všechny svoje zásluhy. I Roubitschek přemýšlel, na co se ho asi Hospodin bude ptát a jak mu on na otázky odpoví.

Pak ho něco napadlo. Znovu zaklepal na bránu, a když se okno otevřelo, požádal Eleonora: „Prosím vás, vážený anděle, nemohl bych jen tak malinko nakouknout a poslechnout si? Abych jaksi věděl, co a jak, abych pak nezdržoval...“ Přišel i Kohn, že by i on, jen tak, ze zvědavosti, když už je tady.

Eleonor chvíli přemýšlel. Ono se to nesmí, ale to by Eleonor nesměl být takový dobrák, takže jim bránu malinko pootvěřel. Avšak to, co Samuel s Gedeonem slyšeli, nebylo tak úplně to, co slyšet chtěli:

„Pojďte, požehnání mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.“

Tu mu ti spravedliví odpověděli:

„Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtili jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít? Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?“

Král jim odpověděl: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“

Potom řekl těm na levici:

„Jděte ode mne, zlořečení, do věčného ohně!

Hladověl jsem, a nedali jste mi jíst, žíznil jsem, a nedali jste mi pít, byl jsem na cestách, a neujali jste se mne, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.“

Tehdy řekli i oni:

„Pane, kdy jsme tě viděli hladového, žíznivého, pocestného, nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?“

On jim odpověděl:

„Amen, pravím vám, cokoliv jste neučinili jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili.“

A jak tedy Samuel Kohn a Gedeon Roubitschek nakonec dopadli? Našli odvahu projít bránou? Byli vpuštěni do věčné radosti?

Tady asi čtenáře zklamou. Jak známo, odtamtud se ještě nikdo nevrátil, takže ani já nevím, kde oba nakonec skončili. Co v jejich případě převládlo, zda Boží spravedlnost nebo milosrdenství.

Honza Zi

SPIRITUALITA SV. ALŽBĚTY OD TROJICE

Svatá Alžběta od Trojice

(1880–1906), vlastním jménem Elisabeth Catez, kterou papež František 16. října 2016 v Římě svatořečil, dostala od Pána pro církve velké prorocké poslání.

V necelých jedenácti letech přistupuje k prvnímu svatému přijímání. Tato událost pro ni znamená hlubokou psychologickou i duchovní proměnu. „Nemám hlad, Ježíš mě nasýtil...“ – tak se svěřuje jedné ze svých společnic.

■ „Jak krásná je Boží přítomnost! Je to tam, úplně na dně, v nebi mé duše, kde jej ráda na-

lezám, neboť On mě nikdy neopouští. „Bůh ve mně, já v něm“, to je můj život...! Jak krásné je pomyšlení, že kromě patření na něj ho vlastníme stejně jako blažení v nebi; kéž bychom ho nikdy neopustili a nikdy se od něj nenechali ničím odvést!“

■ „Žijme s Bohem jako s Přitelem, oživujeme svou víru, abychom se s ním spojovali ve všem. Právě tak se rodí světci. Své nebe nosíme v sobě, protože Ten, který ve věčnosti sytí blažené, se nám již nyní dává ve víře a v tajemství; On je týž. Zdá se mi, že jsem našla své nebe na zemi, protože nebe, to je Bůh, a Bůh je v mé duši. V den, kdy jsem toto pochopila, se ve mně všechno projasnilo a já bych toto tajemství chtěla šeptat všem, které mám ráda.“

Vybíráme myšlenky z Novény se svatou Alžbětou od Trojice od Milady Jiřiny Burgerové, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2016.

FARNÍ ZÁJEZD

do Kadaně, Jirkova,
na Červený Hrádek
a na Horu sv. Kateřiny / 13. 10.

Sešli jsme 13. října v 7 hodin ráno. Meteorologové předpovídali krásné počasí, byli jsme uprostřed babího léta.

Asi po dvou hodinách jízdy jsme přijeli do Kadaně, kde jsme navštívili městský park s množstvím cizokrajných stromů. Vydali jsme se i do kopce k františkánskému klášteru, který pochází z počátku 16. století. V tomto klášteře jsme si prohlédli rajskej dvůr, celý řeholníků, nádherné sklípkové klenby a nakonec i kostel, který se v současné době renovuje.

V Kadani je překvapivě velké množství památek, které jsme bohužel z časových důvodů nestihli všechny navštívit a prohlédnout si je. K nejznámějším památkám zde patří Kadaňský hrad, Svatá brána, sloup Nejsvětější Trojice, Katova ulička, která je nejužší ulicí v ČR a Ptačí domky, ve kterých bydlívali

řemeslníci. Po návštěvě františkánského kláštera, jsme se v Kadani zastavili na oběd. O tomto městě a jeho okolí píše známý spisovatel Václav Řezáč (romány Nástup a Bitva).

Další krásné město, které jsme navštívili, byl Jirkov. Zdejšími kostelem sv. Jiljí nás provázela velmi milá paní z místní farnosti. Byli jsme pozváni i na faru a mohli si prohlédnout sošku Panny Marie. Touto soškou nám jáhen Pavel požehnal. Dále jsme se dozvěděli, že město Jirkov bývalo v zimě zimoviště cirkusu Kludský. Pan Kludský se zde i narodil.

Z Jirkova jsme přejeli do Červeného Hrádku, na jehož místě

byla kdysi tvrz, později hrad a nakonec je zde zámek, kolem něhož je nyní nádherný park. Měli jsme štěstí zahlédnout na zámku i velkou svatbu. Nakonec nás paní průvodkyně pozvala na návštěvu Červeného Hrádku o adventních nedělích, kdy zde budou probíhat ukázky vánočních zvyků a tradic.

Posledním místem, které jsme s naším farním zájezdem navštívili, byla Hora Svaté Kateřiny. Na vrchu této obce je rozhledna, z níž je velmi krásný rozhled do kraje a to jak do Čech, tak do sousedního Německa. Pozoruhodný je zde též kostel sv. Kateřiny, který čeká rozsáhlá rekonstrukce.

Zájezd na Teplicko se velice vydařil. Vraceli jsme se domů se spoustou dojmů. Za to vše patří dík našemu jáhnovi Pavlovi a Ireně Řivnáčové.

Jiřina Svejdomá

Na stárnutí není čas

*Na rozhovor s panem Mátlem (*2. 12. 1933), varhaníkem v naší farnosti, jsem se jako správný sociolog předem připravila a sepsala si několik otázek, které bych mu chtěla položit. Ale už po pár prvních minutách, kdy jsme s manželi Mátlovými seděli v jejich kuchyni u stolu nad kávou a štrúdlím, mi začalo být jasné, že papír s otázkami nebudu muset ani vytahovat. František a Maruška Mátlovi se zcela spontánně rozpovídali o všem, co je těší i trápí a zcela nevědomky mi sami od sebe odpovíděli na valnou většinu otázek, které jsem si původně vymyslela. Pokud bych měla celý rozhovor shrnout do jedné věty, použila bych citát od Andrého Mauroise, který jsem našla v kalendáři v útulném bytě manželů Mátlových: „Stárnutí není nic jiného než zlozvyk, na který opravdu zaměstnaný člověk nemá čas.“ A František a Maruška Mátlovi na něj opravdu čas nemají.*

František Mátl

KOŘENY

František: Já pocházím z Prahy, z Vinohrad, kde jsme měli nahoře byt a dole v domě měl můj tatínek hodinářství. Od mala jsem pozoroval, jak hodiny spravuje. Naučil mě opravovat budíky, kukačky a chtěl mě poslat i do Švýcarska, abych se vyučil hodinářem.

Marie: František je v tom moc šikovný, dodnes některé hodiny opravuje a umí i vyrobit součástky, které se již nedají sehnat.

František: Jenže nastal rok 1948 a přišli komunisté. Nakonec jsem musel zůstat na gymnáziu a nikam jsem nejel. Po maturitě jsem šel na strojní fakultu a následně jsem dlouhá léta pracoval v ZPA, tehdy to bylo přejmenované na Křižík Praha Smíchov. Po revoluci jsem asi dvacet let pracoval ve stavební firmě, kde jsem měl na starosti administrativu, nyní jsem už pár let v důchodu.

POCHOD PRAHA – DAČICE

Zuzka: A jak jste se vy dva seznámili?

František: Uhnala mě! (smích)

Marie: No vlastně přes Františkovu tetu, která žila

v Dačicích, stejně jako jsem tam v mládí žila já. Ta teta se znala s mým tátou a jednou mě i Františka pozvala k ní domů – a upřímně si myslím, že to bylo naschvál, že nás chtěla dát dohromady. (smích)

František: Vždyť to říkám, prostě mě prodali. Ale ne, já jsem si Mařenky všimnul už v kostele, když jsem jednou byl na mši v Dačicích, i když jsem jí tehdy ještě neznal jménem. Stál jsem pár metrů za ní a líbily se mi její dlouhé vlasy. No ale to jsem netušil, že tam koukám na svůj osud! Až nějaký čas potom nás ta teta seznámila.

Marie: Já jsem původně nechtěla do Prahy, v Dačicích mi bylo dobře. Ale nakonec jsem se rozhodla tam za Františkem jít. Na Vinohradech to bylo dost rušné, na druhou stranu jsme tam měli veliký byt, což se nakonec ukázalo jako šikovné, protože se nám postupně narodily čtyři děti. Jednu dobu jsme přemýšleli o tom, že bychom se vrátili zpátky na Moravu, ale můj tatínek mi říkal, že to není dobrý nápad, že pro děti bude lepší, když zůstaneme v Praze, kde je víc škol. Tak jsme zůstali.

František: Maruška si tu zvykla, ale dodnes se v Praze moc nevyzná!

RODINA

Marie: Před třinácti lety jsme se přestěhovali sem na Jižní Město a musím říci, že je mi tu lépe. Byt na Vinohradech byl už moc prázdný, když se děti odstěhovaly. Tady na Chodově je to krásně klidné, pár minut od bytu bydlí i dcera s manželem, takže ani nejsme osamělí. Pořád tu máme někoho na návštěvě.

František: To víte, máme čtyři děti a patnáct vnoučat, tak je tady často veselo. Zvlášť když přijede takzvaná destrukční četa. To jsou děti od syna a snachy, mají jich celkem osm a ti když přijedou, to je byt vzhůru nohama.

Marie: Ale zase nás to nutí pořád zůstat duchem mladí. Člověk pak nemá tolik prostoru si stěžovat a myslet na trápení, když tady má tu drobotinu.

DO SVĚTA SKRZ HUDBU

František: Jinak, abychom se také dostali k té hudbě. Já jsem se v dětství učil na klavír, chodil jsem do hudebky, ale odtamtud mě vyhodili pro nezáměr nebo spíš pro mou lenost. (smích) Za varhany jsem poprvé zasedl jednou v mládí, když mě můj profesor z gymnázia, učitel náboženství, poprosil o zázkok na jedné mši v Libni. Umíte si představit, jak to znělo, když jsem neměl možnost si to natrénovat – bylo to ještě horší, než když hraju dnes! Na nějakou dobu jsem toho nechal. Ale rád jsem chodil na koncerty, na opery a doma jsem si to prozpěvoval. Občas jsem si to začal i hrát na klavír. A v různých pěveckých sborech, kde jsem se v období dospívání pohyboval, mě čas od času využíli jako klavíristu. V těch sborech jsem se seznámil s řadou varhaníků a jeden z nich mě pak požádal, jestli bych nejel s jeho sborem do západního Německa, jako tenor. Souhlasil jsem a od té chvíle už to frčelo – Holandsko, západní Německo, Itálie...

Marie: Z Itálie mi dokonce vozil šaty, což za komunistů byla vzácnost.

František: No kdybych jí tam nic nekoupil, tak by mě tam příště nepustila. (smích)

SCHOVÁVALI JSME BOTY

František: Ale samozřejmě, zažil jsem i šok, když jsem se pak po těch pár dnech vrátil ze západního Německa, jeli jsme přes hranice u Chebu, a tam to zase začalo. Prohledávali nás, chovali se k nám jako ke kusu hadru. Tak z toho mi bylo smutno.

Marie: Tak to tehdy chodilo, když člověk nespoupracoval s režimem. Ale ještě k té Itálii – tam tě přece pater Škarvada seznámil s kardinálem Beranem a posílal nám různé duchovní knihy.

František: To je pravda. Pater Škarvada byl tehdy sekretářem kardinála Berana a seznámil nás. Propašovat ty knihy do Čech tedy nebyla legrace. Zahrabal jsem je do kufru auta pod spoustu not, a ta strážnice, co nás na hranicích kontrolovala, našetřila neprohledala ten stoh celý, takže ty knihy nenašla.

Marie: Taky jsme u nás doma mívali výuku náboženství. K tomu ten velký byt dobře sloužil, protože se tam vždycky sešlo spousta dětí a všechny se vešly. Nejdříve náboženství učil pater Kohlíček, pak pater Topinka, Ondra Fišer...

František: No a toho Topinku pak také na čas zavřeli. On totiž ty hodiny náboženství, co u nás probíhaly, nahrával na magnetofon a pásky posílal po celé republice.

Marie: Když jsme tam měli hodně dětí, tak to někdy začínalo být lidem podezřelé, když viděli v předsíni ty spousty bot. Lidi k nám totiž občas chodili, aby jim Franta opravil hodinky, tak se mě pak ptali: „To tady máte tolik dětí?“ Tak jsem říkala: „No jo, mají

50. léta na Vinohradech

tady dnes partu kamarádů.“ Potom jsem ty boty začala schovávat, třeba jsem je zašoupla pod skříň, aby to nebudilo pozornost. To si vaše generace už možná ani neumí představit, v čem všem jsme byli omezováni a museli si dávat pozor.

František: Je to tak... To mi jednou povídal kolega v tom ZPA, chytrý člověk: „Pane kolego, že ty komunisti jednou půjdou do... to je jasný.“ „Ta finanční stránka věci, tedy ta ekonomika, to se srovná rychle, ale ta morální stránka, to bude trvat generace.“

BOŽÍ DAR I RADOST

František: Ale teď jsme zase zamluvili tu moji cestu k varhanům. Já jsem zpíval ve sboru hlavně v kostele u Nejsvětějšího srdce Páně, a jednou mi Stanislav Hrach, co tam tehdy sloužil, povídá: „Hele, Franto, potřeboval bych záskok za našeho varhaníka na pár dní, mohl bys?“ Tak jsem na to kývnul a nějak mě to chytlo, takže z těch 14 dní nakonec bylo 40 let. Vedl jsem tam i ten sbor, co zpíval při mších. A po čase jsem to předal moudřejším, přeci jen já nejsem zas tak dobrý hudebník. To bych se tomu musel více věnovat, jenže já mám těch koníčků hodně – hodinářství, technika, hvězdářství... Nicméně pořád hraju na varhany rád.

Marie: Já si myslím, že to hraní mu dodává elán, hodně mu to dává chuť do života.

František: Přiznávám, ne vždy se mi chce tam jít. Ale říkám si, že když mi Pán Bůh dal ten dar, tak si ho nenechám pro sebe. A tak jdu a hraju. Ve finále z toho mám vždy radost. A naši varhanici Mag-

daleně vždy říkám – dokud rozeznám muší hovínka od not, tak budu hrát! (smích)

ZÁVĚREM

František: A ještě jednu věc bych chtěl říct, když jsme u těch Božích darů. K víře si cestu člověk musí najít sám. Rodina nám může napomoci, ale stejně se nakonec musí pro Hospodina člověk rozhodnout sám. Stejně jako my dva s Mařenkou nemluvíme

naším dětem do výchovy jejich dětí – samozřejmě, pomáháme jim, hlídáme vnoučata, modlíme se za ně – ale snažíme se jim do toho jinak moc nemluvit. Aby si mohli tu cestu životem i cestu k Pánu Bohu opravdu najít hlavně sami a dělali svá vlastní dobrovolná rozhodnutí.

Děkuji Františkovi a Marii Mátlovým za krásné setkání a zajímavé vyprávění!

Zuzka Šulcová

FARNÍ DEN 6.10.

CO BYLO A CO BUDE?

Z KRONIKY SNĚHOVÉ VLOČKY ZÁPISKY SKAUTSKÉHO DÍVČÍHO ODDÍLU

Výprava do Beskyd

V září jsme jely na dalekou výpravu, jely jsme do Beskyd. Po šíleně dlouhé cestě vlakem, kdy jsme měly zpoždění, nestihly navazující vlaky a pak ještě jely výlukovým autobusem, jsme vystoupily za tmy ve Frýdlantu nad Ostravicí a šly směrem ke kopcům. Mírně pršelo, ale i tak jsme zvládly vylézt až na Ivančenu (skautskou významnou horu), cesta byla náročná, několikrát jsme to chtěly vzdát, ale celou dobu nám připadalo, že už tam musíme být. Nahoře jsme si v mlze za mírného deště postavily stany a šly spát, ráno jsme se probudily na turistické cestě, kde kolem nás chodila spousta lidí na výlet. Po snídani jsme si prohlédly památník a šly na vrchol Lysé hory. Tam jsme strávily několik hodin, svačily, nechaly si vysvětlit, k čemu slouží bod na sloupu, na který všichni

sahají. A pak šly dolů, nedaleko Ostravice jsme si postavily stany. Během dne jsme potkaly spoustu lidí, třeba nějaký zájezd důchodců, co šel za jeden den nahoru a i zpátky nebo běžce, co to běželi na vrchol, také kolem našich stanů chodili asi lidé, co šli nahoru na východ slunce. Cestou zpátky jsme se na chvíli zastavily v Ostravě.

IVANČENA kamenná mohyla

Skauti v době německé okupace, během druhé světové války, nemohli oficiálně existovat, ale kdo je jednou skaut, je jím napořád. Nehraje se tu na členství na papíře, ale o celkové vnitřní nasměrování. To žádným zákazem, nařízením ani zákonem zrušit nejde. A tak i skauti v Ostravě dál žili podle svých skautských zásad. O to radikálněji, oč za válečné totality přibývalo bezpráví. Starali se o lidi v ilegalitě, o lidi, kteří utekli z lágrů, nosili zásoby a zprávy partyzánům do Beskyd. Začátkem roku 1945 byl postup vojsk na východní

frontě velice pomalý a plány z roku 1944 na rychlé spojení východní fronty se silami SNP a s partyzány byl v troskách. Partyzáni přesto vedli boj s německými jednotkami, které by mohly postup osvobozeneckých armád ještě víc zpomalit. Skauti se na konci března (15 dní před zahájením úspěšné části Ostravsko-opavské operace, která skončila až 30. dubna osvobozením Ostravy) rozhodli opatřit si zbraně a přidat se k partyzánům v horách. Jejich plán kdosi udal a 3. dubna začalo zatýkání. Bylo zatčeno kolem padesáti osob a po krutém mučení bylo 18 skautů na rozkaz velitele gestapa v Ostravě odvečeno na židovský hřbitov v Polském Těšíně, svázali jim drátem ruce za zády a kulkou do týla je postříleli. Bylo jim málo přes dvacet let. Po válce jejich kamarádi z oddílu vynesli na Ivančenu, na hřeben Beskyd, kříž a postavili první mohylu na památku popravených. Krátce na to nastoupila další totalita. V roce 1949 stříleli příslušníci Státní bezpečnosti do sedmi ležících skautů ze Železného Brodu. Dva na místě zabili, ostatní zranili. Skaut byl opět v ilegalitě. Začala nová vlna zatýkání, věznění v krutých podmínkách. Jako symbolem vzdoru proti nové totalitě začali lidé nosit a přidávat k mohyle na Ivančeně kameny. Často donést kámen znamenalo promyšlenou konspiraci. Plížení v noci, příchod malých skupinek z nejrůznějších stran. STB kontrolovala a prohledávalo batohy. Jednou dokonce mohylu vyhodili do povětří.

VOSA**VŠESTRANNÝ ODDÍL
PRO KLUKY OD 7 LET**

Softbalové talenty

Dvě poslední schůzky, kdy se ještě nesetmělo, před koncem schůzky jsme se loučili s naší softbalovou výbavou. A ejhle, ukázalo se, že v oddíle jsou softbalové talenty, ze kterých by bylo možné na jaře sestavit mužstvo, které by se mohlo se ctí postavit Filištinům, oddílu z Jihozápadního Města. Druhého z tréninků se zúčastnili i dospělí znalci Pavel s Michalem, přišli pomoci Mýval a Honza. Zahráli jsme si na ploše za Modrou školou a šlo to fajn.

Takže bychom vyzvali na jaře Filištiny na turnaj a konečně se jednou nenechali porazit? Kdo by nás chtěl podpořit, ozvěte se, prosím, na níže uvedeném kontaktu na vedoucí a na jaře začínáme trénovat na Filištiny.

CO BUDE?

Farní lyžák/snowboardák o jarních prázdninách 10. 2. až 17. 2. 2019

Sice to vypadá, že zimní sporty jsou v nedohlednu. Ale až se zima zeptá... Přípravy farního lyžařského/snowboardového výcviku o jarních prázdninách pro Prahu 1 až 5, ale také Prahy 11, 12, 13 již jedou na plné obrátky. Tým vedoucích připravuje ubytování v chatě, stravování, večerní zábavně vzdělávací program, zdravotní péči, kvalifikovanou výuku na lyžích i snowboardu, dopravu a další. Kdo se chce přihlásit včas, prosíme, aby tak učinil již teď. Přihlášky jsou k dispozici v obou našich kostelích. Pokud je tam náhodou nenajdete, neváhejte o ně požádat na níže uvedených kontaktech.

Kontakty na vedoucí aktivit

- **Lyžařský/SNB výcvik o jarních prázdninách**
Honza Procházka, tel. 608 228 730
hory@kskp Praha.org
www.facebook.com/KSK.Praha.z.s
- **Sněhová vločka, oddíl a tábor skautek**
Lucka Skrčená, vůdce oddílu
tel. 721 770 421, l.skrцена@seznam.cz
Eliška Kosmáková: elzuska@spoluzaci.cz
- **Dětský dramatický kroužek**
Eliška Brhlová, tel. 606 561 611
eliska.brhlova@seznam.cz
- **VOSA • všestranný oddíl pro kluky**
Míra Majer, hlavní vedoucí
vosa.kcmt@gmail.com, tel. 775 005 096

SLAVNOST VŠECH SVATÝCH A VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ

Křesťanské Kredo – vyznání víry v Boha – vrcholí vyznáním víry ve vzkříšení mrtvých a ve věčný život. Křesťané věří, že tak jako Kristus vstal z mrtvých a žije bez časoprostorového omezení navěky, tak také spravedliví po své smrti budou žít navěky. Víra ve vzkříšení z mrtvých je podstatným prvkem křesťanské víry už od jejích začátků.

Slavnost Všech svatých / 1. 11.

Slavnost Všech svatých vychází z historické události zasvěcení římského Pantheonu (původně pohanského chrámu všech olympských bohů) Panně Marii a všem svatým mučedníkům 13. května 609. Avšak na křesťanském Východě se slavil společný svátek všech mučedníků již od 4. století. Od 8. století se v Irsku a v Anglii, u Keltů a Franků začal slavit svátek Všech svatých (nejen mučedníků) 1. listopadu. Toto datum se ustálilo snad proto, že u Keltů začínal v tento den nový rok. Slavení svátku Všech svatých se brzy rozšířilo a v Římě se slaví pravidelně od 9. století. Jde o společnou slavnost lidí, kteří již vstoupili do „nebe“, to znamená do stavu svrchovaného a konečného štěstí ve společenství s Bohem a se všemi, kteří jsou spojeni s Kristem, který svou smrtí a zmrtyvýchvstáním nebe „otevřel“. Toto tajemství společenství se samotným Bohem překonává jakékoli chápání a jakoukoliv představivost.

Bible o tom mluví obrazně: život, světlo, pokoj, svaatební hostina, víno, království, otcův dům, nebeský Jeruzalém, ráj: „Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslel, to všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují.“ (1Kor 2,9)

Památka všech zemřelých / 2. 11.

Památka všech zemřelých, lidově označovaná „**Dušičky**“, je vzpomínkou na zesnulé, kteří ještě nejsou dokonale připraveni ke vstupu do této skutečnosti a jsou ve fázi „očišťování“. Církev – s odvoláním na některé biblické texty – nazývá toto konečné očišťování „očistcem“. Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici a vzpomínka na mrtvé je součástí každé mše. Po stanovení slavnosti Všech svatých na 1. listopad se začíná Vzpomínka na všechny zemřelé slavit v následující den. Její veřejné slavení se objevuje po roce 998 ve francouzském benediktinském klášteře v Cluny. Od 11. do

13. století se památka rozšířila do dalších zemí a od 14. století zdomácněla v Římě. Od roku 1915, kdy v první světové válce zahynulo velké množství lidí, mohou kněží celebrat toho dne tři mše.

V tyto dny lidé častěji než jindy navštěvují hřbitovy a hroby svých zemřelých, zdobí je květy, věnci a svícemi, které jsou symbolem života, a modlí se za mrtvé. V minulosti se v některých vsích na českém a moravském venkově peklo zvláštní pečivo zvané „dušičky“, jímž se obdarovávali pocestní, žebráci u kostela a chudí lidé.

ODPUSTKY PRO ZESNULÉ

Plnomocné odpustky pro duše zemřelých, které potřebují očistění, můžeme získat prvních osm listopadových dnů. Podmínkou jsou známé úkony:

- přijetí svátosti smíření
- eucharistie
- modlitba na úmysl Svatého otce

(**Otče náš** a **Zdravas** či jiná modlitba)

Dále je třeba se na hřbitově pomodlit za zemřelé (stačí v nitru).

Od poledne 1. 11. do půlnoci 2. 11. je možné tyto odpustky pro duše v očistci získat návštěvou kostela spojenou s modlitbou Páně a Vyznáním víry.

Předpokladem je, že pokřtěný (neexkomunikovaný) katolík, který je ve stavu milosti aspoň po předepsaných úkonech, má úmysl odpustek získat a nemá sebemenší zalíbení v hříchu.

Zmínovanou svátostnou zpověď stačí přijmout v několikadenním rozmezí. Na jejím základě lze získat více odpustků, avšak pro každý odpustek zvlášť je nutné přijmout Svátost oltářní a pomodlit se předepsanou modlitbu. Za jeden každý den se získá vždy jen jeden plnomocný odpustek. Při obtížích mohou předepsané skutky zaměnit zpovědníci za jiné anebo se bude jednat o odpustek částečný.

Navíc lze pro zesnulé získat částečné odpustky kterýkoliv jiný den za podmínek, které platí pro listopadový oktáv (zpověď, eucharistie, modlitba za papeže a zemřelé), a také zbožnou invokací „**Odpočinutí věčné dej zemřelým, ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Ať odpocínou v pokoji. Amen.**“ Dále i recitací ranních chval či nešpor officia za zesnulé.

(Denní modlitba církve, str. 1785nn nebo 1628nn)
<http://www.katolik.cz/texty/view.asp?cis=155>

PŘÍPRAVA NA MANŽELSTVÍ

Jako každoročně otevíráme i letos cyklus příprav na manželství.

Možná už máte o své společné budoucnosti jasno, možná ještě nejste rozhodnutí, ale přesto už jste jedinečný pár. V každém případě všechny, kteří plánují svatbu na jaře 2019 či později, nebo termín svatby zatím nemají, srdečně zveme na večery s touto tematikou.

- obsah manželského slibu
- pohled církve na manželství
- psychologie muže a ženy, konflikty
- osobní zralost, vztah k Bohu
- intimní život, děti
- materiální stránka rodiny
- rodiče, přátelé, zaměstnání...

Není důležité, jestli jste z naší farnosti, hlavně je, že vám záleží na vašem vztahu. S přihlášením neváhejte, na jaře bývají kurzy plné.

Jak a kdy?

V malém společenství se budeme setkávat cca 2x měsíčně (podzim 2018 – jaro 2019).

Konkrétní termíny si domluvíme na prvním setkání podle možností účastníků. Proto prosíme, ozvěte se co nejdříve.

Kontakt a bližší informace:

priprava.na.manzelstvi@seznam.cz
 731 400 261, 272 929 001

Těší se na vás Jana a Honza Zindulkovi

MEDITAČNÍ MYŠLENKY MOUDRÝCH

■ Mám trochu pocit, že se bohužel snažíme žít z představy, že Bůh nás přišel odsoudit a zničit, a abychom se tomu vyhnuli, musíme si ho nějak koupit, udobřit. Ale Ježíš se vyjádřil jasně. – Nepřišel jsem hříšníky zničit, ale zachránit. Z toho plyne naděje a potažmo je to důvod k radosti.

(Michael Špilar)

■ Jsme ochotni i my zanechat svá zklamání a znovu spustit sítě, dokonce i po probdělé noci a neúspěšném rybolovu?

(Vojtěch Kodet)

■ Bezdůvodně odsuzovat znamená ztratit ze zřetele lásku. Neposuzovat vůbec znamená ztratit ze zřetele Boží svatost a pravdu. Jako vždy – Bůh nás vyzývá, abychom říkali pravdu v lásce.

(Peter Bames)

■ Then He entered the temple area and began driving out those who were selling. „It is written,“ He said to them, „My house will be a house of prayer but you have made it a den of robbers.“

(Luke 19,45-46)

■ Někteří židé si umějí udělat pořádek v modlitbě: vědí, co může dělat Bůh, a co máme dělat my (to za nás Bůh dělat nebude). Neberou se smrtelně vážně a ke svému způsobu vyučování přidávají humor.

(V. Vacek)

■ Všichni máme jen omezenou kapacitu své pozornosti. Uvažte, kolik času trávíte s displejem a kolik pozornosti věnujete důležitému – vztahům, které máte, a sami sobě. Dopřávejte si digitální detox – pravidelný čas bez obrazovky. Když jste s partnerem, věnujte se mu na 100 procent. Vztahy jsou mnohem cennější, nežli třeba rozbitý mobil...

(Z denního tisku)

■ Trestá nás Bůh nebo ne? Podle Nového zákona je jen jediný trest: věčné zavření po smrti, když se člověk vědomě zřekne Boha a nechce s ním mít nic společného. Člověk se vlastně trestá sám a v tomto smyslu Bůh skutečně nikoho netrestá. Trestající Bůh je jen karikaturou, která se ale v mysli člověka zrodí velmi snadno. Stačí, když budou rodiče dítěti vytvále vyhrožovat, že ho třeba za ukradený bonbon Bůh potrestá. Až se stane dospělým, ponese si obraz trestajícího Boha s sebou a jen tak snadno se ho nezbaví.

(Ladislav Heryán)

KNIŽNÍ OBCHŮDEK

YOUCAT – Modlitební knížka pro mladé KNA, Kč 190,-

„Dle mého názoru není modlitba nic než rozhovor s přítelem, se kterým se rádi scházíme, abychom si s ním popovídali, protože nás miluje.“ (Terezie z Avily).

Staré i nové modlitby – z Bible, od velkých mistrů duchovního života i od našich současníků. Určeno jak pro ty, kdo se chtějí pravidelně modlit, tak pro ty, kdo se učí modlit vlastními slovy.

Tereška – vyprávění o Terezii z Lisieux, Holasová Zuzana, *Paulinky*, Kč 136,-

Malé čtenáři jsou uvedeni v třiceti krátkých kapitolách do nejdůležitějších

životních událostí nejen z Tereziina dětství, ale i z jejího života na Karmelu.

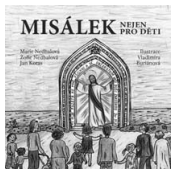
Knížka je opět doplněna různými úkoly a podněty k zamyšlení pro nejmenší, s hojnými ilustracemi od Sonji Häusel-Vad.

Modlitby u stolu, *Paulinky*, Kč 35,-

Malá knížečka, která se může stát vhodným pomocníkem pro společné obědy v rodině nebo různých společenstvích.

Obsahuje výběr z modliteb před jídlem a po jídle, žalm dobrořečení, modlitbu Anděl Páně.

Misálek nejen pro děti,

Marie Nedbalová a kol., *Triton*, Kč 190,-

Součástí vázaného Misálku je i brožura s metodikou pod názvem Otázky a odpovědi.

Prodává se pouze jako komplet.

MISÁLEK NEJEN PRO DĚTI o tom, co se děje v kostele při mši svaté, se skládá ze dvou knížek. První z nich je ilustrovaný průvodce mši svatou a druhá obsahuje otázky a odpovědi. *Proč chodit do kostela? Proč zrovna v neděli? Co se stane, když přijdu do kostela pozdě? K čemu jsou liturgické barvy – nestačil by kněz jen jeden univerzální ornát? Proč při evangeliu stojíme? Kdo vybírá čtení pro bohoslužbu slova? Co vyjadřuje znamení kříže? Z čeho se vyrábějí hostie? Kde v Bibli najdeme Ježíšova slova, která zní při proměňování? Proč má kněz při modlitbě Otčenáš zvednuté ruce? Co znamená slovo amen?*

**DOBROVOLNÍCI,
DOBROVOLNICE,
DOBROVOLNÍČATA**

**Milí farníci,
milé dobrovolnické dušičky,**

díky všem, kteří přišli a pomohli na dobrodruhu a i těm, kteří neviditelně pomáhají se zelení, s přípravou květin do kaple, s ministrováním...

Děkuji moc těm, kteří se starají o zeleň v okolí Komunitního centra. K ní patří i záhon na střeše odkud máme užasnou voňavou levanduli. O zeleň v átriích. Záhony v okolí KMCT. Tak vás prosím, neměl byste někdo chuť vzít si na starost kousek zeleně? Více rukou udělá více práce. A konkrétně zeleň potřebuje laskavou ruku průběžně a ne jen nárazově při dobrovolnickém dnu. Prosím případné zájemce o tuto službu, aby se u mě ohlásili.

Další dobrovolnický den bude už 8. prosince a bude ve znamení předvánočního úklidu. Tak si prosím tento den zapíšte do svých kalendářů.

Další s čím bychom uvítali pomoc, je služba při otevření našich kostelů 25. prosince od 14.00–17.00 v kostele sv. Františka a 26. prosince v tom samém čase v Komunitním centru. Najde se někdo, kdo by si mohl tuto službu vzít na starost? Když se najde více ochotných lidí, tak se mohou prostřídat. Je to čas, kdy do Božích domů chodí lidé, aby se poklonili narozenému Králi. Dejte mi prosím vědět, když byste měli čas a chuť.

Jinak výhledově řešíme i Noc kostelů v roce 2019 a Masopustní veselici, která bude na začátku března. Když byste měli chuť pomoci, nebo nějaký nápad, tak budu ráda. Více hlav, více ví.

Z programu si určitě nenechte ujít Zastavení u Matky Terezy, které bude výjimečně ve středu 7. 11. od 19.30 a hostem bude pan Petr Pithart. Divadelní představení ODVOLÁNÍ, kdy u nás bude hostem divadlo v Řeznické, bude určitě stát taky za to.

A aby to nebylo jen a jen o práci. 27. ledna v neděli od 15.30 hodin bych ráda pozvala ty všechny, kteří přispívají svojí prací a službou, aby nám ve farnosti bylo lépe. Je to takový malý BONUS, pro radost, a abychom se spolu potkali také jinak, než jen o práce.

Krásné podzimní dny.

Vlasta Hamalová

Pozvánka na setkání klubu
Sdružení křesťanských seniorů v Praze 11,
které se koná v pondělí
12. 11. 2018 od 16.00 hod.
v klubovně Komunitního centra Matky Terezy

Přednáška:

Judaismus a křesťanství

Mgr. Daniel Herman

Další beseda v roce 2018:

**10. 12. / Vánoční zamyšlení
P. Ing. Miloslav Fiala OPraem**

Těšíme se na setkání s vámi a na vaše náměty
Mgr. Pavel Urban a JUDr. Jan Decker.

Spojení: stanice metra C Háje
nebo autobusy 125, 154, 165, 170, 197 a 203,
stanice Modrá škola

 kafeTerezie

Otevírací doba kavárny:

pondělí, úterý 15.30–21.30

středa 15.30–20.00

neděle 9.00–13.00

a dále v době programů v KCMT

Farnost sv. Františka a Sdružení křesťanských seniorů srdečně zvou na

adventní zájezd do Drážďan / 8. 12. 2018

Odjždíme v 7.00 z parkoviště u Komunitního centra Matky Terezy.

Návrat je plánován večer kolem 20.00. Cena zájezdu je Kč 280,-.

Přihlášky a placení zájezdu u Ing. Řivnáčové (tel. 774 877 495) nebo u jáhna Pavla Urbana (tel. 272 911 264). Těšíme se na vás.

MC DOMEČEK / YMCA PRAHA / LISTOPAD

■ PRAVIDELNÝ DOPOLEDNÍ PROGRAM

Vstupné do herny je 50,- za rodinu na celé dopoledne a není třeba se předem přihlašovat.

- **Po** / 8.00–12.00 Školička Sluníčko (obsazeno)
- **Út** / 9.00–12.00 / **Otevřená herna**, čas pro přednášku, ale nemusíte se zúčastnit. Herna je doplněná o krátké cvičení a muzicírování
- **St** / 9.00–12.00 / **Otevřená herna**, od 10.00: **Hrátky s batolátky** (do 18 m.) – bez přihlášení.
- **Čt** / 9.00–12.00 / **Otevřená herna**, od 10.00: **Pohybové hry pro rodiče s dětmi** (dětí od 18 m.) – bez přihlášení
- **Pá** / 9.00–12.00 / **Otevřená herna** od 10.00 / **Čas na pohádku** od 10.30: **Šikulové** – tvořivá dílnička pro děti.

■ ODPOLEDNÍ PROGRAM

PRO DĚTI

ANGLIČTINA PO–ČT

- **Po** / 4–7 let (obsazeno)
- **Čt** / 4–7 let (obsazeno)
7–9 let: 17.05–17.55 (pár volných míst)
- **St** / **MOTESSORI PRACOVNY** pro děti od 1,5 roku do 3 let, (obsazeno)
- **St** / **ELKONIN**
- **Pá** / **KŘESŤANSKÝ KROUŽEK**
16.00–18.00 (volná místa)
přihlášení na: mcdomecek@praha.ymca.cz

PRO DOSPĚLÉ

- **Po** / ANGLIČTINA pro začátečníky
- **Út** / ANGLIČTINA pro pokročilé
- **Čt** / FRANCOUZŠTINA – na všech kurzech pro dospělé máme volná místa. Přihlášení na: mcdomecek@praha.ymca.cz

PŘEDNÁŠKY, BESEDY A DOPROVODNÉ AKCE

- 6. 11. / **Empatická výchova**
10.00–12.00 lektor Mgr. Kateřina Neubauerová
Cena je 80,- Kč
(v ceně je zahrnut poplatek za hernu)
- 6. 11. / **MALÝ VĚDEC** – 16.00 hodina plná pokusů. Pro děti 4–8 let bez rodičů.
Cena 100,- Kč/dítě.
- 8. 11. / **ČESKOSLOVENSKÉ ODPOLEDNE**
16.00–18.00. Přijďte si popovídat, zazpívat a přečíst pohádku. Na program se není třeba předem hlásit. Cena 80,- Kč/rodinu.
- 15. 11. / **Jak ušetřit a nestrádat**
– 18.00–19.00. Nejde o finančního poradce, nemusíte se tedy bát, že by po vás chtěl někdo kontakty a kontaktoval vás!
Cena 80,- Kč.
- 22. 11. / **DÝŇOBRANÍ** – 16.00–18.00. Pojďte si spolu s vašimi dětmi vyrobit jednoduché halloweenské dekorace – pro děti do 5ti let.
- 24. 11. / **RODINNÉ FOCENÍ** v Domečku – sobota – 10 ks rodinných fotografií (elektronicky) cena 550,- Kč. Focení probíhá v Domečku pod taktovkou zkušeného fotografa. Přihlašování na tel.: 608 158 798, e-mail: adamfoto@adamfoto.cz.
- 29. 11. / 18.00–20.00 / **Rozvoj a stimulace psychomotorického vývoje u předškolních dětí** – přednáší Mgr. Jana Dlabolová.

Aktuální informace: www.mc-domecek.cz
nebo www.facebook.com/MCDomecek
na tel.: **773 993 985**
Přihlášky na: mcdomecek@praha.ymca.cz.

ODVOLÁNÍ

KÁZÁNÍ O OSOBNÍ ODVAZE A NEZÁVISLOSTI

Divadlo v Řeznické hostem v Komunitním centru MT

18. listopadu od 19.30 hod.

Inscenace amerického dramatika Billa C. Davise.

Režie a výprava: Miroslav Táborský

Dramaturgie: Yveta Srbová; hudba: Norbí Kovács, Jan Malíř

Hrají: Miroslav Táborský jako otec Tim Farley, Filip Cíl jako Mark Dolson

Mark Dolson – student katolického semináře, jako rebelující „snílek a pošetilec“ a jeho mentor otec Farley. My všichni máme volbu, zda zvolíme pohodlí a jistoty a budeme slepí k tomu, co se kolem nás děje, anebo v sobě kousek toho „pošetilce a snílka“ najdeme.

Vstupné Kč 300,- (možno zakoupit od října v kanceláři KCMT).

ŽIVOT FARNOSTI • SETKÁNÍ

- **12. 11.** (pondělí) od 19.30 hod v KCMT – setkání **společenství Hnutí fokoláre**. Slovo života na listopad: „*Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě.*“ (Zj 3,20) Jana a Viktor Friedovi – tel. 731 625 949
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná ve **středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V listopadu se sejdem**

7., 14., 21. a 28. 11. Srdečně zve Lúdia Murínová tel.: 730 825 301

- **Setkání Život z víry** s jáhnem Pavlem Urbanem se konají každou středu večer ve farním sále od 19 hod. Setkání je otevřeno pro všechny zájemce.
- **Páteční dopolední setkávání** – v 9 hod se koná v kapli KCMT bohoslužba slova s jáhnem Pavlem Urbanem, po ní následuje společné posezení ve foyer. Srdečně zveme! Nebuďte doma sami a přijďte mezi nás. Jana a Viktor Friedovi.

PROGRAM / AKCE VE FARNOSTI

- **2. 11. / 17.00 – dušičková pobožnost na chodovském hřbitově.**
- **7. 11. / 19.30 – Zt: s Petrem Pithartem – 100 let Československa a demokracie** (sál KCMT).
- **10. 11. / 14.00–16.00 – Keramická dílna** – výroba svícňů a aromalamp. Nutné se předem přihlásit na janadomsova@gmail.com – cena 100,-.
- **12. 11. / 14.30 – „Máchova Lori“** – divadlo jednoho herce – **Stáňa Hošková**. Vstupné 50,- (pořádá Klub aktivního stáří).
- **12. 11. / 16.00 – Judaismus a křesťanství.** Přednáška **Mgr. Daniela Hermana** (klubovna KCMT).
- **18. 11. / 19.30 – ODVOLÁNÍ** – divadelní hra. **Divadlo v Řeznické** hostem v KCMT.
- **22. 11. / 18.00–21.00 – Taneční podvečer se skupinou Hvězdný prach.** Vstupné pro jednotlivce 80,- pro pár 150,-.
- **22.–25. 11. – Ikonopisecký kurz na faře u sv. Františka.** Cílem kurzu je ztišení a seznámení se s tvorbou ikon – jedinečná možnost vstoupit do adventní doby. Informace a přihlášení na: damianM@seznam.cz
- **25. 11. / 17.00 – předadventní koncert ARPADUA** – harfistky Národního divadla I. Pokorná a B. Váchalová. Vstupné dobrovolné (KCMT).
- **28. 11. / 17.00–19.00 – Tvoříme s Danielou** – adventní dekorace do oken a jiné. Bližší informace a přihlašování na: hamalova@seznam.cz.
- **1. 12. / 9.30–18.00 – Adventní jarmark pod střechou.** Krásné a originální ručně vyráběné dárky. Divadlo pro děti, výtvarné dílničky. Otevřená kavárna. Více informací najdete na webu (KCMT).
- **2. 12. / 16.00 – Setkání před Betlémem** – divadlo Víti Marčíka. Vhodné pro rodiny s dětmi.
- **Taneční kurzy pro dospělé,** KCMT – pondělí 20.15 začátek 5. listopadu (www.astra-praha.cz)

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY / LISTOPAD

- **Všeobecný úmysl:** *Ve službě míru a pokoje.*
Aby jazyk srdce a dialogu vždy převážil nad jazykem zbraní.
- **Národní úmysl:** Aby naše představa o Bohu vycházela ze zjevení obsaženého v Písmu a utvářela nás v radostné a svobodné Boží děti (srv. Žl 115/113b).

KONTAKTY • PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE
U Modré školy 1, 149 00 Praha 4
Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření	9.00 bohoslužba slova se sv. přijímáním
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00*	9.30**, 11.00

* 1. neděle (1. čtení) a 3. neděle (2. čtení) ve slovenštině
2. neděle v měsíci ve 20.00 „studentská mše sv.“

** Bohoslužba zaměřena pro rodiny s dětmi (katecheze pro děti).

Možnost svátosti smíření vždy 30 minut před bohoslužbou (kromě čtvrtka) nebo po dohodě.

☎ / mob.

e-mail

Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	fara@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	fara@kcmt.cz
P. Michal Přívara (farní vikář)	605 346 353	farnivikar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: KCMT 4200060575/6800 • farnost 19-9362170227/0100

Příští uzávěrka bude 15. listopadu 2018. Náklady na 1 výtisk Kč 12,- fchodoviny@gmail.com

Fchodoviny

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov / 2018 / ročník 17

• redakce: Katka Friedlová, Anežka Králová • typografie: Josef Karhan • foto: Ani Procházková a spol.
• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • tisk: TLAMA design